

ARTMANIA

Nr. 12 Trim 1 - 2015

COMUNICAREA DIDACTICĂ,

ASTEAPTA O SECUNDĂ,

PRIMAVARA IN SUFLETUL NOSTRU,

VIZITA LA BUCURESTI MALL,

PRIMAVARA...

FOTOGRAFII, ACUARELE SI FOTOREPORTAJE REALIZATE DE
COPIII DE LA CERC

Colectivul de redacție :

Haiduc Darius , clasa a III- a
Andreea Ghețea , clasa a III-a
Barcan Valentina , clasa a VIII -a
Metercz Andrada , clasa a VIII-a

Colectiv redacție profesori : Prof Haiduc Laura
Prof. Nagy Monica
Prof. Szöllösi - Moța Cristina

Coordonator : prof. Imre Kovacs

Comunicarea didactică

Prof. Haiduc Laura
Școala Gimnazială Nr. 7 Petroșani

Scopul comunicării didactice este acela de a forma convingeri prin organizarea activității didactice și alegerea acelor procedee favorabile formării convingerilor privind toate domeniile cogniției și practicii umane. Atunci când formarea de convingeri nu este posibilă, se apelează la persuadare, prin care înțelegem influențarea persoanei mai mult decât prin formare de convingeri, prin argumentare, dar și prin vizarea afectivității, de exemplu atunci când apelăm la flatare pentru a convinge mai ușor. Persuasiunea însoțește convingerea atingând atât rațiunea cât și sentimentele.

PARTICULARITATI

Comunicarea didactică are mai multe *caracteristici*, care o deosebesc de alte forme ale comunicării interumane:

- se desfășoară între doi sau mai mulți agenți: profesor și elevi, având ca scop comun instruirea acestora, folosind comunicarea verbală, scrisă, non-verbală, paraverbală și vizuală, dar mai ales forma combinată;

- mesajul didactic este conceput, selecționat, organizat și structurat logic de către profesor, pe baza unor obiective didactice precise, prevăzute în programele școlare;

- stilul didactic al comunicării este determinat de concepția didactică a profesorului și de structura lui psihică;

- mesajul didactic (repertoriul) are o dimensiune explicativ- demonstrativă și este transmis elevilor folosind strategii didactice adecvate dezvoltării intelectuale a acestora și nivelului de cunoștințe pentru a fi înțelese de elevi;

- comunicarea se reglează și autoreglează cu ajutorul unor retroacțiuni (feed-back și feed-forward), înlocuind blocajele care pot apărea pe parcurs.

În cadrul interacțiunii profesor-elev, comunicarea psihopedagogică îndeplinește mai multe

FUNCTII:

- funcția informativă, de transmitere a mesajului didactic și educativ;
- funcția formativă, de stimulare a gândirii și a imaginației la elevi;
- funcția educativă, de transmitere a influențelor educaționale, de coeziune și afirmare a grupurilor școlare;

- funcția de evaluare și reglare a procesului de predare - învățare;

- funcția de rezolvare a problemelor educaționale și a conflictelor școlare.

REGULELE comunicării didactice eficiente sunt:

- să ascuți, adică să ții cont de părerea și interesele celorlalți;
- să observi, adică să te intereseze ceea ce se întâmplă în cadrul situației de comunicare și să înțelegi starea receptorilor;

- să analizezi și să cunoști situația receptorilor;

- să te exprimi, adică să-ți expui punctele de vedere și sentimentele vis-a-vis de obiectul comunicării;

- să controlezi, adică să urmărești calitatea și eficiența comunicării.

Competența comunicățională pentru profesor presupune achiziții de cunoștințe și abilități din mai multe domenii:

- cunoașterea influenței contextului comunicățional asupra conținutului și formei comunicării, precum și adaptarea comportamentului de comunicare la acesta;

- cunoașterea regulilor comunicăționale și a impactului comunicării paraverbale și nonverbale în cadrul comunicării didactice;

- cunoașterea psihologiei umane și școlare, abilitate de relaționare cu elevii;

- cunoașterea culturii interlocutorilor, deoarece limbajul nonverbal diferă de la o cultură la alta, iar ceea ce este considerat eficient în comunicare pentru o cultură poate fi ineficient pentru o alta.

Pentru a fi eficace, comunicării didactice i se cer anumite **CHARACTERISTICI**:

1. Ale profesorului:

- claritatea mesajelor
- precizia acestora
- utilizarea unui limbaj adecvat și accesibil elevilor
- utilizarea unui limbaj adecvat (corect din p.d.v științific)
- structurarea logică a mesajelor transmise;
- prezentarea interesantă a conținutului instruirii;
- asigurarea unui climat adecvat comunicării

2. Ale elevilor:

- să aibă capacitate de concentrare (pentru a putea recepta și înțelege mesajul profesorului);
- să posede cunoștințele anterioare necesare învățării ce urmează;
- să fie motivați pentru a învăța (în general și la un anumit obiect studiu, în particular);
- să cunoască limbajele utilizate (de profesor sau de calculator, cazul instruirii asistate de acesta

În comunicarea didactică profesorul trebuie să-i facă pe elevi să simtă că are o vocație în această direcție, că este un partener de încredere, care dorește un dialog autentic. Competența de comunicare se va manifesta și prin capacitatea de ascultare a elevilor. Cei mai apreciați profesori sunt cei care permit libertatea de exprimare a elevilor, care nu-i fac nici să se simtă judecați, nici manipulați, nici sfătuiți, ci cei care le oferă sentimentul de siguranță și libertatea comunicării.

Limbajul didactic are caracteristici proprii. Utilizează limbajul obișnuit, vocabularul, structurile gramaticale, modul uzual de expunere pentru că va recurge la noțiunile de transmis cu ajutorul acestora. În comunicarea didactică, prezentarea și exprimarea cunoștințelor îmbracă forme diferențiate, în funcție de auditoriul căruia îi sunt destinate, din aceste motive, putându-se afirma că limbajul didactic are un destinatar precis definit, variabil după nivelul, interesul, formele de utilizare viitoare a celor comunicate. Centrarea pe obiective a elevului, a profesorului și mediului de învățare prezintă învățarea învățării, altfel spus, comunicarea didactică este una evaluativă și autoevaluativă atât pentru profesor cât și pentru elev. Consacrată fiind *învățării de a învăța*, acțiunea didactică urmărește capacitatea de a pune în relație informații anterioare cu cele noi; evaluarea în raport cu noile achiziții; mobilizarea unitară a cunoștințelor spre crearea nevoii de cercetare și a altora; încorporarea reprezentărilor între cele oferite de viața socială, științifică și culturală. Determinantă rămâne caracteristica formativă a comunicării didactice, profesorul exercitându-și influența simultan asupra conținuturilor și a elevului. În acest context se evidențiază raportul dintre cele trei forme de limbaj: verbal, paraverbal și nonverbal, utilizate de profesori în corelație cu obiectivele didactice și cu partenerii elevi. Stilul profesorului definește predominanța verbal-nonverbal prin atitudinile personale care demonstrează ceea ce crede, dar și ceea ce așteaptă de la elevi, ceea ce respinge și ceea ce acceptă în dialogul educațional.

Nonverbalul și paraverbalul exprimă atitudini și formează comportamente, sugerează reacții în funcție de situațiile de comunicare, de interlocutori, de posibilitățile și experiențele acestora. Unii profesori consideră că prin abuz verbal țin sub control clasa. Un mesaj este mai credibil și suportă o înțelegere mai profundă atunci când, în transmiterea lui suportul verbal și nonverbal se îmbină eficient. Aria nonverbalului adaugă opțiuni pe zi ce trece. Unii autori extind această arie la toate lucrurile care ne reprezintă. Câte poți spune despre un om numai privindu-l din perspectiva modului în care își alege îmbrăcămintea pe care o consideră potrivită cu statutul său sau aranjarea mobilierului în așa fel încât să încurajeze interacțiunea de grup. În toate situațiile educaționale, datorită statusului profesorului, autoritate, competență, prestigiu, capacitatea de influență este net superioară elevilor și studenților și este normal să fie așa. În asemenea relații de influențare a elevilor sau studenților prin comunicare, cadrul didactic poate să exercite comportamente de rol constructive - cu efecte pozitive - sau distructive - cu impact negativ - și neutru, fără impact real asupra receptorului.

Prin intermediul comunicării didactice, profesorii și elevii sau studenții pot să se conformeze normelor școlare sau pot să-și păstreze independența; pot să cedeze presiunilor sociale, cerințelor educative, să le accepte și să se supună acestora. Fiind un proces atât de complex, comunicarea didactică cunoaște mai multe abordări și mai multe definiții. În literatura de specialitate nu există un consens asupra conceptului de comunicare didactică, astfel că se mai utilizează și cel de comunicare educațională sau pedagogică, care mijlocesc fenomenul educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicați. Față de acestea, comunicarea didactică apare ca formă particulară obligatorie în vehicularea unor conținuturi determinate specifice unui act de învățare sistematică asistată.

Un comunicator (și prin extensie cadrul didactic, ce se conturează pornind de la calitățile sale de bun comunicator) trebuie să reușească să descifreze intențiile de comunicare proprii, respectiv ale celorlalți. Această deslușire a intențiilor se poate realiza fie în etapa premergătoare actului de comunicare, fie în timpul conversației. În acest sens, trebuie să amintim faptul că un fundament al succesului comunicațional este egalitatea dintre partenerii de comunicare. Interlocutori trebuie să se adreseze unul altuia de pe aceeași treaptă, nu trebuie să existe discriminare între ei; orice antipatie, tendință de evaluare, de control al situației nu duce decât la instaurarea unui climat defensiv, ceea ce se va finaliza treptat în încetarea comunicării, respectiv în eșecul relaționării. Perceperea diferențiată a interlocutorilor, respectiv a elevilor sau încercarea de a încadra fiecare interlocutor într-un anumit tipar al perfecțiunii imaginat de noi (*complexul lui Pygmalion*), atitudinea de a judeca persoanele din jurul nostru după prima impresie sau după impresii auzite sunt doar obstacole ale comunicării. De asemenea, atribuirile excesive (interne sau externe) sau stereotipurile ne transformă doar în niște actori pe planul actului de comunicare. De exemplu, am avut uneori tendința să judec anumite persoane din perspectiva celorlalți fără să cunosc în prealabil interlocutorii mei.

În actul de comunicare didactică, comunicarea interpersonală eficientă presupune atât franchețe (ca marcă a autodezvăluirii și a menținerii stimei de sine), ascultare empatică, solidaritate și egalitate. Pentru ca actul de comunicare să se catalizeze, să se încadreze într-un tipar al coerenței și al conciziei, interlocutorii trebuie să îndeplinească și rolurile de ascultători. Ascultarea nu trebuie să ia forma unui exercițiu al egocentrismului sau al pasivității deoarece relaționarea între vorbitori trebuie să se coordoneze cu empatia dintre cei doi. Un punct forte al portretului personal de comunicator este ascultarea, sub forma ei empatică, prin care pot să mă identific cu interlocutorul meu, pot să văd situația și din perspectiva lui. Gestionarea interacțiunii semiotice, respectiv echilibrul dintre emiterea mesajului, autodezvăluirea și ascultarea, congruența verbal-nonverbal și conștientizarea și reglarea imaginii produse, dar și stimularea interlocutorului sunt obiectivele primordiale ale desăvârșirii actului de comunicare.

Prin urmare, comunicarea, sub diferitele ei aspecte, verbală și nonverbală, este unul dintre elementele definitorii ale ființei umane, care trebuie să se formeze pe fundamentul rațiunii, onestității, empatiei, egalității. Fiecare dintre interlocutori are responsabilitatea de a relaționa cu receptorul său, nu trebuie să își focalizeze atenția numai pe conținutul mesajului. O situație de comunicare eficientă va avea și un feedback pe măsură, un răspuns metacomunicațional corespunzător, pentru că, prin excelență, *comunicare didactică se definește ca intervenție complexă cognitivă, afectivă, atitudinală în procesul de instruire, compensare, recuperare.*

Bibliografie:

1. Fârte, Gheorghe-Ilie, *Comunicarea – o abordarea praxiologică*, Editura Casa Editorială Demiurg, Iași, 2004;
2. Cosmovici, A., Luminița Iacob, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, 1999;
3. Jude, I., *Psihologie școlară și optim educațional*, Editura E.D.P., Buc., 2002;
4. Pânișoară, I. O., *Comunicarea eficientă – metode de interacțiune educațională*, Iași, Editura Polirom, 2003 ;
5. Sălăvăstru, Dorina, *Psihologia Educației*, Editura Polirom, 2004;
6. Șoitu, L, *Pedagogia Comunicării*, Editura Institutul European, 2001.

Biblioteca în fața schimbării

Bibliotecile se numără printre cele mai vechi instituții socio-culturale, cu un rol determinant în evoluția civilizației umane prin funcțiile pe care le îndeplinesc: custodia educațională, estetică și informațională. Ele fac parte din toate sistemele societății și de-a lungul secolelor s-au dovedit a fi parteneri ai schimbării, intrând în paradigme noi de mai multe ori și trecând prin numeroase etape de dezvoltare care au dus la consolidarea poziției pe care o dețin în societate.

Biblioteca școlară însoțește și influențează dinamica învățământului, determină calitatea acestora. Astfel spus, biblioteca reprezintă un instrument de bază, cu sarcini concrete în ceea ce privește pregătirea școlară propriu-zisă a elevilor, cât și formarea culturii generale, a educației moral – cetățenești și patriotice, sarcini condiționate de dezvoltarea și orientarea gustului pentru lectură, de formarea deprinderilor de muncă intelectuală.

Biblioteca are misiunea de a transforma biblioteca într-un centru de informare și documentare, într-un instrument eficient de muncă intelectuală, în slujba profesorilor și a elevilor, pe care are datoria să îi inițieze asupra metodelor și tehnicilor de utilizare în scop pedagogic a tuturor mijloacelor aflate în dotarea bibliotecii școlare.

Informația este un factor definitoriu pentru stadiul societății, programul oricărei epoci este influențat sau definit de programul informațional. Și cel mai stimulator instrument de informație pentru gândirea omenească este CARTEA, ale cărei rosturi cresc, tot mai mult în ciuda invaziei de noi tehnologii. În sistemul culturii cartea este un instrument de prim ordin, iar biblioteca este instituția de cultură prin excelență.

Orice om care vrea să se cultive, indiferent de specialitatea sa, apelează la o bibliotecă, la cărțile din afara manualelor pentru a-și desăvârși cunoștințele. Pentru aceasta elevii trebuie să aibă deprinderea lecturii, să stăpânească tehnicile muncii intelectuale, trebuie să știe să învețe pentru a obține maximum de eficiență în urma citirii unei cărți, bibliotecarul este cel care pune la dispoziția cititorilor interesat toate instrumentele necesare pentru formarea sa intelectuală.

Nu trebuie să ne sperie tehnica informațională și de la calcul pentru că responsabilitatea pentru orice informație revine bibliotecarului. De aceea, una din schimbările pe care trebuie să-o acceptăm acum, când setea de cunoaștere a devenit „foamea de informație”, este introducerea calculatorului în toate bibliotecile școlare. Automatizarea serviciilor de bibliotecă este în slujba noastră și mai ales a cititorilor, în special a cadrelor didactice care își pregătesc lucrările științifice. Cu siguranță, această automatizare nu se poate face fără să existe bibliotecă și bibliotecar.

Concluzionând, putem spune că educația și instrucția nu sunt posibile fără aportul cărții, acest etern tezaur informațional. Lectura acesteia, alături de manualul, nu este însă decât una din condițiile devenirii, formării și educării elevului, alături de atâtea alte necunoscute.

Este evident că lumea se schimbă, omul este din ce în ce mai grăbit, obligat, în același timp, să fie din ce în ce mai bine informat. Fiind presat de timp, el va cere să fie servit (informațional) rapid și eficient. De aceea, vechile formule devin greoaie și perimate.

Specialiștii văd în biblioteca viitorului o bază de date în care informațiile ocupă un spațiu foarte restrâns, sunt excelent indexate și accesibile la comanda oricărei persoane conectate la rețea. Bibliotecarul viitorului va fi un specialist în informație.

Bibliotecile nu mai reprezintă astăzi doar structuri de conservare și utilizare a resurselor creației umane, ele sunt structuri de relație cu utilizatorii lor, structuri deschise, flexibile. O serie de modificări în organizarea funcțiilor și serviciilor lor provin din faptul că ele au încetat de mult să mai fie singura sursă importantă de informație. S-au văzut astfel în situația de a face față concurenței determinate de apariția altor organizații specializate în transferul informației. Pentru a-și păstra poziția pe piață, bibliotecile au trebuit și trebuie să-și îmbunătățească în permanență oferta de servicii și produse pe care le pun la dispoziția utilizatorilor, să-și întărească rolul de furnizor de informații pe care îl au la nivelul societății.

Bibliotecar : Prof Nagy Monica ,
Școala Gimnazială, Nr. 7 Petroșani

BIBLIOGRAFIE :

Shachelarie, Octavian Mihail. = Despre lectură și cititor <http://www.centrul-cultural-pitesti.ro>
Petria, Dolia.

Importanța lecturii suplimentare în formarea intereselor pentru literatură www.didactic.ro

**Autor : Mitroi Adriana, clasa C.P.B.
Prof. coord. Haiduc Laura.**

Așteaptă o secundă...

Era o zi de iarnă. Ultimii fulgi se cerneau din norii de vată. Vântul șoptea ușor o poveste doar de el știută. Timpul trecea monoton, nici prea repede, nici prea încet...

Priveam tot ce se întâmpla printre florile de gheață ce s-au așternut pe fereastră. Mă gândeam doar la un lucru: "Ce valoare are o secundă?". Cunoscutul se transforma în necunoscut cu fiecare clipa. Dar de ce? Până la urmă, cunoscutul nu a fost și el un necunoscut? Cine poate ști?

O aromă de levănțică, precum un miros al viselor, intră pe ușa întredeschisă. Închid ochii și simt cum mă rup de realitate. Deși nu văd nimic, știu că plutesc deasupra norilor și că pot atinge luna, al cărei chip cald ne veghează noaptea.

Deshid, ușor, ochii. Mentea și gândurile îmi sunt încetoșate, dar disting imaginea unei lumi noi mie, însă pe care am mai văzut-o. Observ forme și culori, amestecate într-un curcubeu al uitării și liniștii.

În sfârșit pot vedea ce e în jurul meu. Se apropie o ființă, ca un future uriaș, cu pași ușori, aproape insesizabili. O întreb:

-De ce sunt aici?

-Ei bine, ai spus că vrei să știi ce valoare are o secundă.

-Da. Dar unde sunt?

-Așteaptă câteva secunde.

-Bine.

Fiecare clipă pare să dureze minute, poate chiar ore. Deodată, fluturile rupe tăcerea:

-Suntem în Lumea Timpului. Aici, perioada trece cu o altă regulă, impusă de Regele Timpului. O secundă durează un minut din lumea voastră, un minut o oră, și așa mai departe... Cam aceasta e valoarea unei secunde. Poate nu te-ai gândit, dar o singură clipă poate schimba totul: un cuvânt care nu trebuia spus, o decizie care nu a fost luată corect, un singur gând, câteodată poate chiar salva o viață.

Totul capătă contur. Poate că, neavând ce face, timpul se scurgea monoton, ca nisipul într-o clepsidră de gheață, care se prinde de pereții ei reci, de cristal, îmbrățișându-l și nevrând să-i mai dea drumul.

-Crezi că...

Au fost ultimele mele cuvinte, înainte ca pământul să îmi dispară de sub picioare. Cădeam în gol, încet, ca un ciob din oglinda cerului. Închid ochii, cred că de teamă, iar când îi deschid...

Sunt, din nou, acasă. Seara tocmai se lăsa ușor. Razele purpurii ale soarelui palid colorau zăpada alba, imaculată. Luna își arăta timidă chipul. Stelele se zăreau ici-colo, fără cusur. Oare cât de mult am stat? Îmi vine în gând un răspuns ironic, ce îmi aduce un zâmbet pe față: "O secundă..."

Eleva: Mikloș Denisa clasa a VI-a B
Școala Gimnazială Nr. 7 Petroșani
Prof. coord. Szöllösi –Moța Cristina

Autor : Necunoscut
CLUBUL COPIILOR PETROȘANI

Drumetia

[Fantezie de primavara...]

Într-o zi eu împreună cu cel mai bun prieten, Radu, ne-am hotărât să mergem în căutarea lui BigFoot.

Am făcut bagajele, am luat tot ce netrebuia și ne-am întâlnit în fața cinematografului

-Deci Radu, ți-ai luat tot? Mâncare, bauturi, dulciuri, etc.

-Da, tot am.

Am plecat. Dupa ce am mers vreo 9m Radu tot spunea:

-David, nu mai pot merge.

-Dar, Radu, am mers doar 9m.

-Zici căm am mers 9km.

Ne-am pus pe jos ca sa ne tragem sufletul, Radu că eu nu.

-Radu, hai să mergem.

-Sunt sigur. Hai!

-Ești sigur? Dacă mai te vaiți

-Bine. Hai, hai!

Am plecat. Când am ajuns în trebuia să urcăm o rampa mică de lungime de vreo 3m.

Dar Radu, cum e el un puturos și stă numai în fața calculatorului și televizorului, mergea ca omida pe burtă și spunea:

-Mai urcăm mult? Am urcat o vesnicie!

-Radu, unghiul acestei rampe nici nu este de 90°. Are vreo 20°.

După ce Radu a aurcat rampa am continuat traseul. Dintr-o data a fosnit un tufis.

-David, se mișca tufișul acela. Mie mie frică.

-Mă duc eu să văd.

M-am apropiat tiptil spre tufiş, şi ce credeţi că era, o căpsunică mai măricică.

-Hm, pare o căpșună proaspătă și mare, dar când am întors-o am vazut 2 ochi verzi și am început cu toți să țipăm, chiar și căpșuna. După ce ne-am oprit din țipat căpșuna a spus:

-Uuuuuuuuaaaa!

Radu a luat căpsuna și a spus că este băiat.

-laaaaaaaaaaacccccccccc, am spus ștergându-mi mâinile de tricou.

Si noi am început din nou traseul nostru.

Va urma...

În așteptarea sărbătorilor de Crăciun....
Prof. coord. Imre Kovacs.

Primăvară în sufletul nostru

Primavara, fiica cea mai tânără a bătrânului an, cea aducătoare de bucurie și voie bună a sosit și pe la noi cu alaiul ei de flori, lumină și culoare. Fluturii zburdă cu aripile lor țesute din fir gros de mătase, albinele harnice își încep zumzetul prin flori. Gândacii și cărăbușii dorm la soare pentru a se dezgheța. Păsările călătoare se întorc și sunt ca niste vâslași pe cer. Rândunica, turturica ciripesc în cinstea deschiderii marelui concert al primăverii. Și oamenii se bucură de această renaștere a naturii....

Ogoarele țăranilor răsună de duduitul sunet al tractoarelor și zumzetul hărniciei. În livezi oamenii curăță pomii, iar în grădini sapă să pună răsaduri.

Primavara a trezit totul la viață. Totul e învăluit într-o manta de lumină străpuns de săgețile de aur ale mingii focului, care mângăie pământul cu firele verzi și toate vietățile. Bolta albastră se oglindește în apele limpede iar norii pufoși ca spuma laptelui plutesc încetitor. Zilele sunt mai lungi iar nopțile mai scurte "ora s-a schimbat". Primavara s-a lăsat peste noi cu un covoraș multicolor. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar livezile dau în floare îmbrăcându-se în veșminte de zână a primăverii.

În pădure animalele sălbatice participă la marele spectacol al primăverii, iar brazii care abia și-au dat plapuma albă de nea de pe ei, acum, privesc voioși la soare. În desișuri a înflorit bobița albă a ghiocelului iar o mireasmă plăcută de flori parfumate se răspândește la adierea ușoară a vântului.

Plină de lumină draga primăvară împarte din sufletul ei cel darnic voioșenie, tinerețe, culoare și armonie deplină.

Elev: Bărcan Valentina
Clasa a VIII- a B
Șc. Gim.Nr.7 Petroșani
Profesor îndrumător: Haiduc Laura

**Autor : Vass Sebastian, Clasa C.P.B.
Prof. coord. Haiduc Laura**

COPIL CA TINE SUNT SI EU

Este primăvara. Natura este în taină iar albinuțele zboară din floare în floare. Soarele auriu aruncă cu sulite aurii spre pământul deja uscat anunțând un an secetos.

Se apropie vacanța de primăvara , dar până atunci mai avem de desfășurat săptămâna altfel în care participam la diverse activități . Dar , anul acesta este puțin mai special deoarece din fiecare clasă au fost aleși câte trei elevi să aleagă ce activități să se realizeze în acest interval de timp.

Cea mai bună idee a fost a unei colege care a propus să mergem la casa de copii. Această idee mi s-a părut foarte interesantă și mie deoarece chiar îmi doream să văd cât de bine o duc unii care se plâng zilnic în comparație cu acei copii sărmani care nici măcar nu au părinți. Asta, cred eu că ar fi singurul motiv prin care un copil și-ar putea da seama cât de prețioși sunt părinții.

În concluzie, cu toții ar trebui să vadă acei copii măcar o dată pentru a-și da seama cât de mult își dau silința părinții pentru ei , cu toate acestea mulți îi tratează pe acei copii ca pe ultimii oameni doar pentru singurul fapt că nu au părinți , dar ei nu sunt în stare nici măcar să îi prețuiască pe ai lor.

Elev: Torgie Florin

Școala Gim. Nr. 7 Petroșani

Clasa a VIII-a B

Prof.coord. Haiduc Laura

„Miraj ”

Autor : Mitroi Adriana, Clasa C.P.B.

Prof. Coord. Haiduc Laura

„ZĂPADA MIEILOR”

**Autor : Popescu Alexandru, clasa a VII-a
Prof. coord. Imre Kovacs.**

Vizită la București Mall

În scurta vacanță dintre semestrele anului școlar, în luna februarie a acestui an, am avut o surpriză strașnică pusă la cale de către părinții mei. M-au luat prin surprindere și am plecat la verișorii mei din București, pe care trebuie să recunosc că nu i-am mai văzut cam de mulțișor.

După un lung drum cu mașina, am ajuns. Bucureștiul nu mi s-a părut, să fiu sincer, un oraș de vis. Am fost buimăcit de marea aglomerație care mă înconjură, de zgomotul care mă amețea. Traficul ni se părea tuturor infernal: parcă toată lumea se grăbea, nimeni nu avea timp de nimic, totul se afla într-o continuă mișcare.

Casa mătușii mele și întâlnirea cu verișorii mei m-au mai înveselit. Timpul petrecut în familie a fost minunat. Am făcut planuri ca a doua zi să mergem prin București pentru a cunoaște și eu mai bine capitala țării mele.

Am vizitat încântați Casa Poporului, Opera Română, Cercul Militar Național, Arcul de Triumf, Foișorul de Foc care este în prezent un muzeu al pompierilor. Încet, încet, mi-am schimbat prima părere despre acest oraș. Am fost fascinat de explicațiile primite, bucuros de fotografiile pe care am avut ocazia să le fac.

La dorința mamei, a trebuit să mergem la București Mall. Ce amintiri! Pentru prima dată în viața mea am avut ocazia să mă dau cu patinele pe un patinoar fantastic. La început cu teamă, nesigur, am pășit pe oglinda de sticlă. Norocul meu a fost că, știind să mă dau cu rolele de mic copil, m-am obișnuit repede în noua situație. După câteva căzături, spre spaima mamei și amuzamentul tatălui meu, am devenit stăpân pe propriile picioare și m-am distrat de minune. Am descoperit cu uimire că tatăl meu, care mi s-a alăturat, este un sportiv desăvârșit, plin de umor.

Mi-aș fi dorit ca distracția noastră să nu se termine atât de repede.

Brusc am descoperit că după atîta plimbare prin mall, ni s-a făcut o foame de lup. Bunătățile care erau expuse pe tot locul, ne făceau cu ochiul. Am hotărît ca să mincam și noi ceva ,că prea erau mari tentațiile....

Explorând mall-ul, am descoperit că seara era un mare spectacol la „**Sala Radio**” Orchestra Simfonică i prezenta concertul extraordinar Ludwig van Beethoven – “Titanul”. A fost un cadoul neașteptat. Cuvintele mamei mele mi-au rămas întipărite în minte: “pasiunea întâlnește excelența”.

Ea mi-a povestit că Ludwig van Beethoven, unul dintre cei mai mari compozitori ai

lumii, a fost incapabil sa-si auda propria muzica pentru cea mai mare parte a vietii sale adulte. Creația sa constă din: 9 simfonii, 7 concerte (5 pentru pian), 16 cvartete de coarde, 32 de sonate pentru pian, 10 sonate pentru vioară și pian, 5 sonate pentru Violoncel și pian, o operă, 2 messe, câteva uverturi și numeroase variațiuni pentru pian.

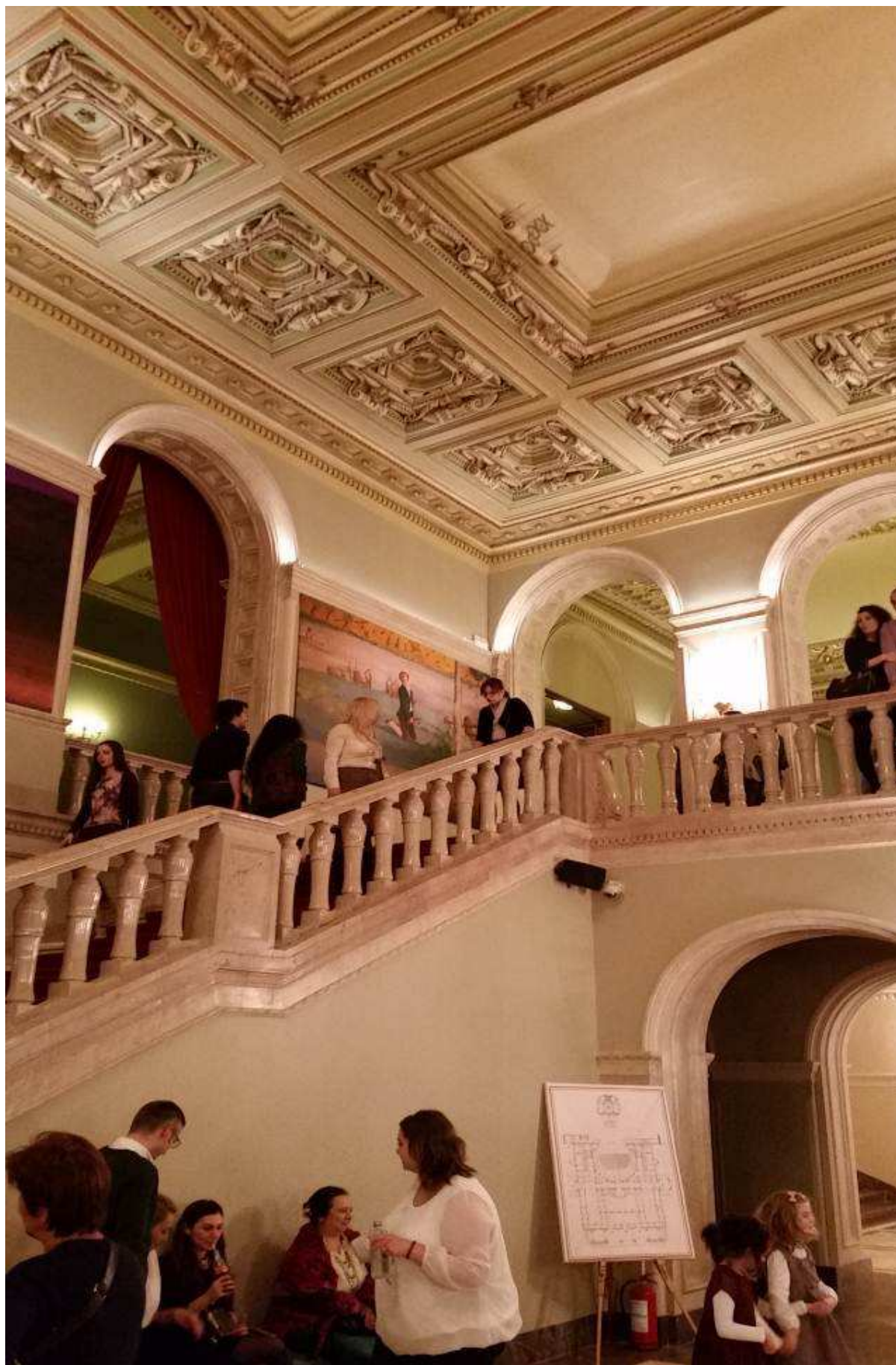
Deși lucrările sale din decada 1802- 1812, au o aură eroică, din punct de vedere muzical ele reprezintă o expansiune a formelor mai închise elaborate de Haydn și Mozart. Acestea apar amândouă în lucrări cu tematică extraordinară, cum ar fi Simfonia Eroică și Concertul pentru pian nr. 5 (Împăratul) 1809, ca și în lucrări aparent comprimate ca Simfonia nr. 5 (1808) și Sonata pentru pian op. 57 (Appassionata, 1805). În aceste lucrări el a arătat că un stil bazat pe o integrare tematică extraordinară și pe o polarizare armonică activată de utilizarea unor chei opuse, pot produce lucrări de o putere expresivă remarcabilă.

În pauza concertului, am vizitat expoziția de aparate de radio din holul „Sălii Radio”. Pasionat fiind de electronică, am putut admira multitudinea de aparate de radio, care au fost produse în țara noastră.

SALA RADIO A RADIODIFUZIUNII ROMANE

După aceste explicații, am înțeles că, de fapt, dragostea mamei pentru muzică ne-a adus în acest mall și, probabil în București. Cred că dacă mi-ar fi spus, m-aș fi împotrivit acestei vizite, dar acum, după ce am trăit emoția provocată de muzică, pot doar să-i mulțumesc.

CONCERT LA SALA RADIO – BUCURESTI 2015.

Drumul spre casă a fost mai scurt datorită impresiilor pe care ni le-am împărtășit. Ne-am propus să ne întoarcem în București pentru a-l cunoaște mai bine, pentru a descoperi toate frumusețile ascunse de această capitală.

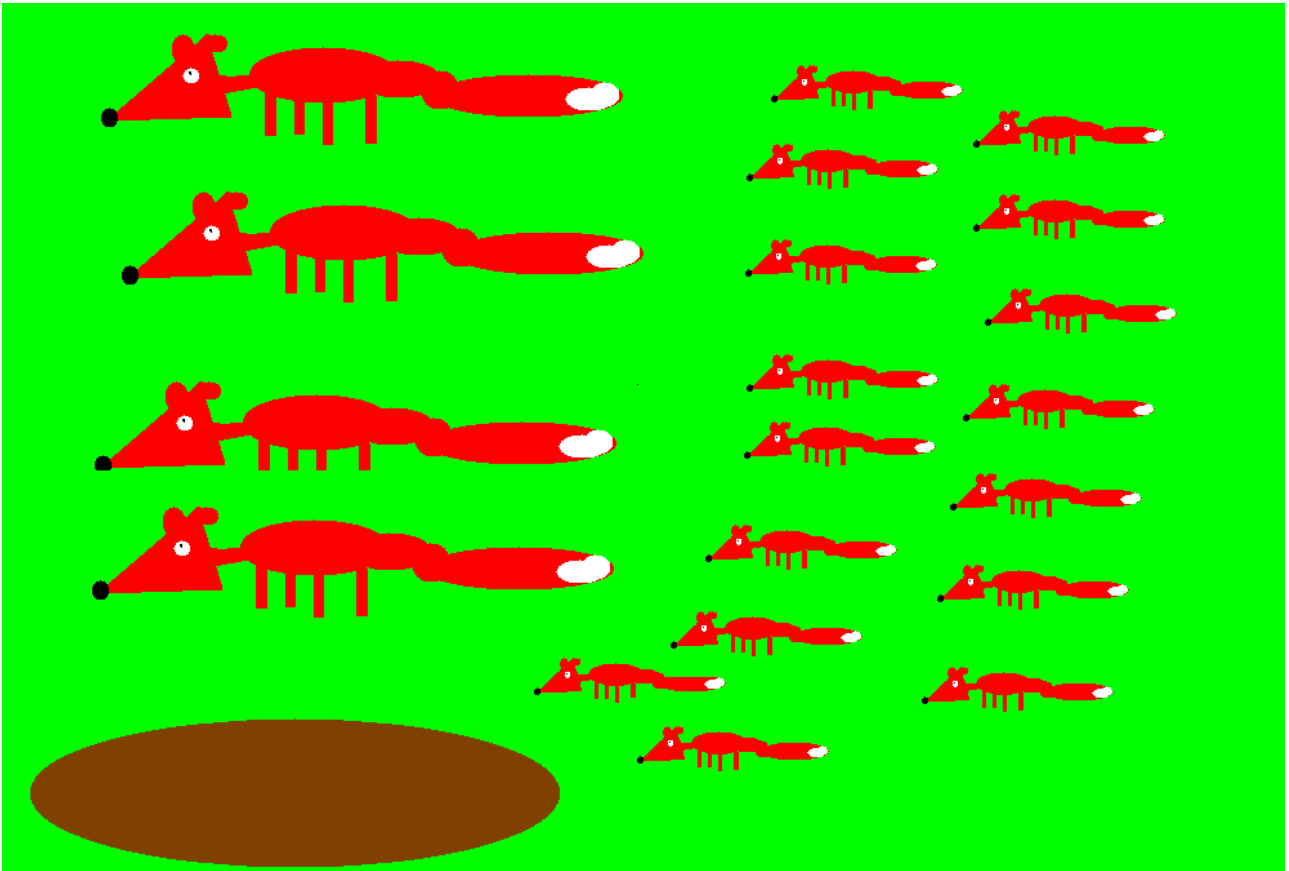

Autor : Haiduc Darius
Clasa a III-a C
Școala Gimnazială Nr. 7 - Petroșani.

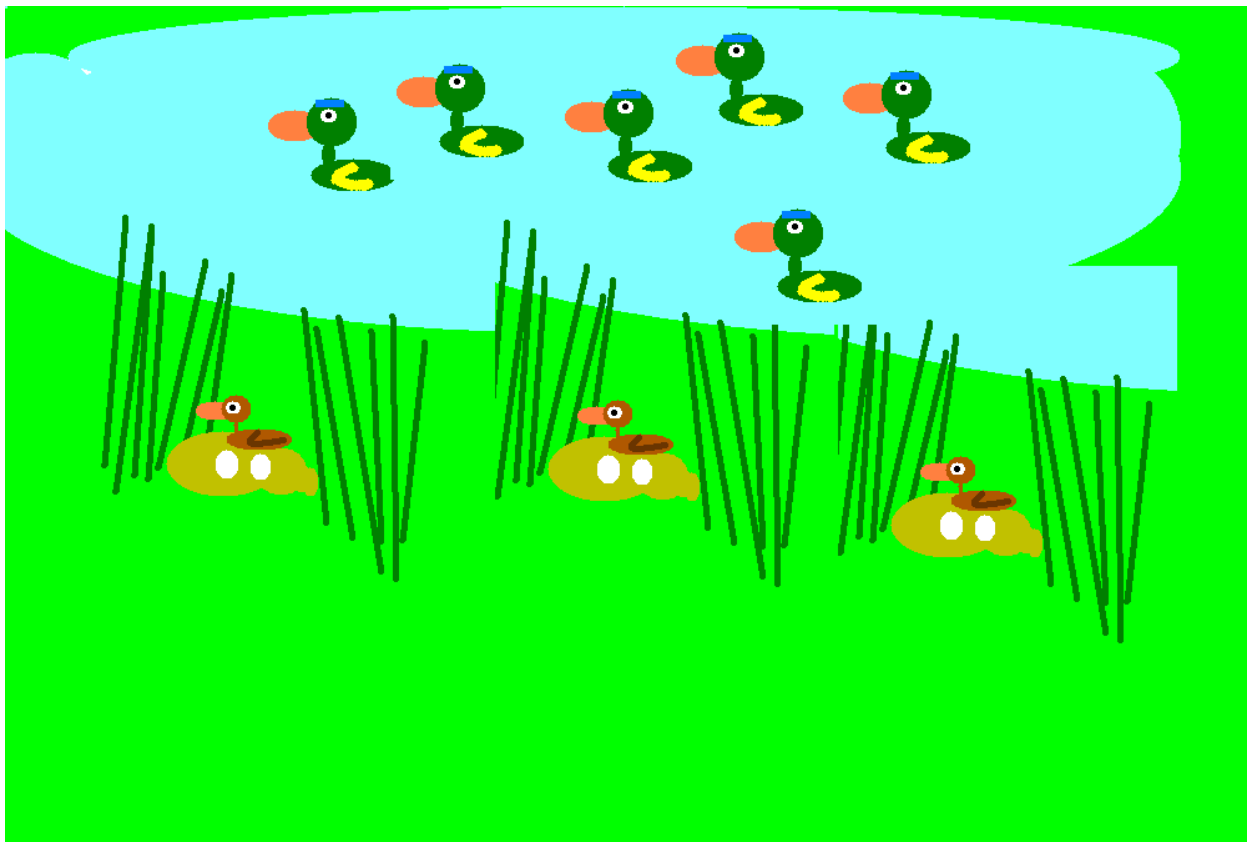

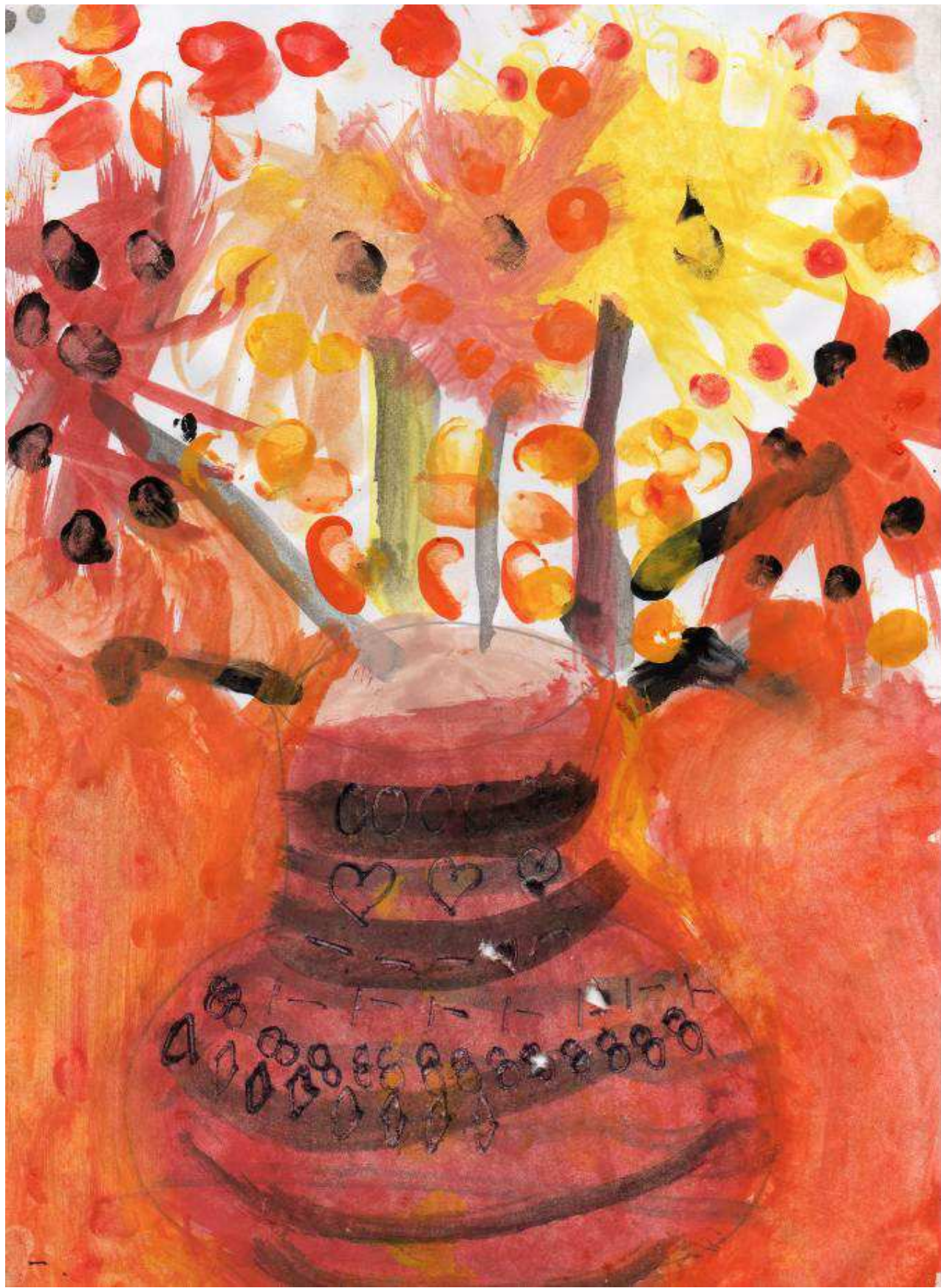
„ FLUTURI ”

Acuarelă realizată de : **ZECHES ADRIANA** = Clasa – C.P.B.
Prof. coord. Haiduc Laura

„Vulpea și rațele” desene realizate la C.C.Petroșani.
Prof. coord. Imre Kovacs

„Vaza cu flori”
Autor Zamfir Miruna ,Clasa C.P.B.
Prof. coord. Haiduc Laura

Primăvara

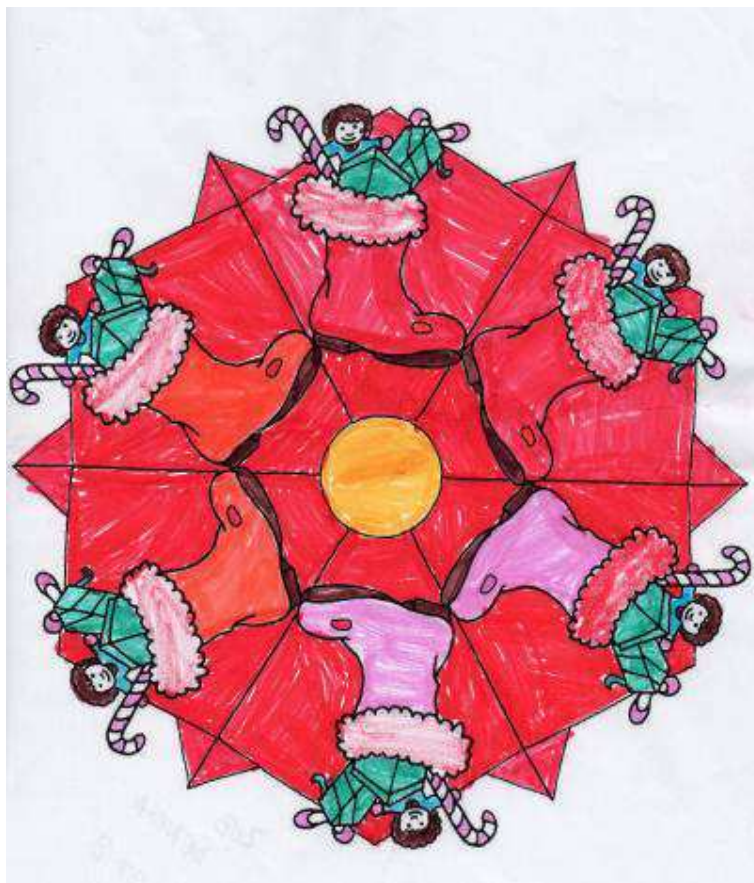
A sosit primăvara. Odată cu ea natura a început să prindă viață. Rândunelele s-au întors din țările calde, iar ursul împreună cu celelalte vietăți ale pădurii au ieșit din vizuini. Toata natura este în floare. Pe câmpuri a început să iasă fire de iarbă cu o culoare de un verde crud. Copacii au înmugurit și în jur este doar bucurie. Pe întinderile de iarbă zburdă mieuți cu lâna albă și moale.

Acuarelă realizată de : Serban A. clasa C.P.B.

Acest anotimp dă startul muncii în diverse categorii muncitorești, dar cel mai mult depinde de el cei din domeniul agriculturii care se apucă de arat din timp sperând la o recoltă mare în acel an, de asemenea lipsit de secetă. Dar nu sunt singurii care se apucă de muncă, albinele adună polenul din floare în floare, buburuzele și-au făcut și ele aparența alături de fluturi dând o nuanță superba peisajului desprins parca din basm în plutirea lor ușoară asemenea unor fulgi de nea. Păsărelele călătoare acoperă cerul asemenea unor săgeți în dansul lor lin acoperind cerul senin.

Acest anotimp face să fie special în felul său deoarece pe parcursul său avem parte de o sărbătoare foarte importantă pentru oricare dintre noi și anume ziua mamei, în care fiecare copil îi dăruiește mamei sale o floare sau un marșisor în funcție de cât își permite acesta. Copiii cuminți și ascultători care își iubesc cu adevărat mamele își adună banii ca să le poată dăruia ființei care le-a dat viață, un simbol prin care să le demonstreze cât de mult înseamnă acestea pentru ei, dar nu pentru toți.

Acest anotimp nu este preferatul meu dar prin simplul fapt că iarna cea grea a trecut încălzindu-ne sufletele cu ajutorul soarelui care aruncă sulite aurii spre pământul umed din cauza topirii zăpezilor îl face să-mi placă foarte mult.

Elev: Torgie Florin
Școala Gim. Nr. 7 Petroșani
Clasa a VIII-a B
Prof.coord. Haiduc Laura